

ČODLF 2019/2020 - APOŠTOLÁT

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskusi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách OPuscula.

Čtvrtý, poslední rok čtyřleté obnovy je věnován apoštolátu. V životě dominikána, i laika, hraje apoštolát centrální úlohu, řád byl založen “především pro spásu duší”. Proto se k apoštolátu vztahuje celý náš život, a toto téma právem celé čtyřletí zakončuje. Apoštolát nemůžeme oddělovat od předchozích témat, naopak z nich vyrůstá. Proto se budeme v letošním roce mimo jiné často vracet k tématům předchozích let a znovu je promýšlet v perspektivě, kterou nám apoštolát otevírá.

1) září 2019

Církev je poslaná

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především úvodní témata let 2016 a 2017, případně téma z dubna 2017.

Stanovy I, 1

Téma "společenství" jsme před dvěma lety otvírali rozjímáním o úloze Ježíše Krista v životě křesťanského společenství. Na samém počátku jsme naši pozornost obrátili k Nejsvětější Trojici. Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý mají jedinou a tutéž přirozenost. Otec poznává plně a zcela svou dokonalost a vyjadřuje toto poznání jediným slovem, živým Slovem. Vyslovením tohoto Slova Otec plodí Syna. Syn se zároveň zcela daruje Otcí úplným odevzdáním, které prýští z jeho přirozenosti. A z tohoto vzájemného odevzdání v jedné a téže lásce vychází Duch svatý, který zpečetuje jednotu mezi Otcem a Synem jako jejich podstatnou, živou lásku. V Bohu není nic, co by nebylo odevzdáno, darováno.

Jenom ve světle vnitřního života Trojjediného můžeme poodkrývat tajemství Ježíšova příchodu na svět. Bůh, který je věčně se darující, rozlévá svoji lásku do světa ve svém Synu (Srov. Jan 3,16). Ježíšova cesta pozemským životem věrně zrcadlí vztah Syna a Otce. Dokonalou jednotu, důvěrný vztah a úplnou odevzdanost, která v Ježíšově lidském příběhu znamená i odevzdání života: *ne jak já chci, ale jak Ty chceš* (Mat 26:40). To, že se Bůh stal člověkem, je projevem jeho nekonečné lásky. Známe i ze své zkušenosti, že milující se připodobňuje milovanému. Bůh, milující své děti, se stává jedním z nich a svoji lásku projeví "až za hrob".

Jsmo-li stvořeni jako Boží obraz, jsme stvořeni jako ti, kteří svůj život dostali darem. V našem životě není nic, co nepochází z daru, a chceme-li být podobni Tomu, kterého milujeme, nemůže v něm být nic, co nebude opět darováno.

Jsmo-li stvořeni jako Boží obraz, jsme také stvořeni jako společenství. Ježíš, který se stal člověkem z lásky k nám, nás tím zve k účasti na Božím životě. Stejně jako život samotného Ježíše, mají být naše životy naplněny jednotou, důvěrným vztahem k Bohu a úplnou odevzdaností.

Jsmo-li stvořeni jako společenství, je náš život místem sdílení Božích darů, vlastně Daru, kterým je Bůh sám. Ježíš shromáždil svoje učedníky do společenství, které nám sdílení Božích darů umožňuje. Společenství Ježíšových učedníků, kterým je církev, žije z nekonečně velkého Daru, který dostává, který je v ní přítomen, který je její hlavou. Aby se mohla účastnit Božího života, je nejen obdarovaná, ale musí být také darující, stejně, jako je tomu ve vnitřním životě Nejsvětější Trojice. Bůh zjevil svoji lásku tím, že poslal Syna. Chceme-li mít účast na jeho lásce, musíme být spolu s ním i posláni. Církev je Pánovou církví (Církev - Kyriaké, tj. Pánova) proto, že je poslaná spolu s ním. Na uvědomování si této skutečnosti narazíme v církvi ode dne letnic až po současnost. Krásně ji vyjádřil II. vatikánský koncil:

Poslání církve se tedy uskutečňuje, když v poslušnosti Kristova příkazu a vedena milostí a láskou Ducha svatého začíná být naplno aktivně přítomná mezi všemi lidmi a národy a přivádí je příkladem života i kázáním, svátostmi a ostatními prostředky milosti k víře, k svobodě a ke Kristovu pokoji. Tím jim otvírá volnou a jistou cestu k plné účasti na Kristově tajemství.

Toto poslání je pokračováním a dějinným rozvíjením poslání samého Krista, který byl poslán hlásat radostnou zvěst chudým. Proto církev musí jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním.

Dekret II. Vatikánského koncilu o misijní činnosti církve (Ad gentes 5)

II. Vatikánský koncil také říká, že „srdcem církve je eucharistické společenství“. Samozřejmě, vždyť v něm se nejintenzivněji dotýkáme Božího tajemství. Pro naše téma je důležité, že mše svatá končí posláním: „Jděte ve jménu Páně“. Přijetí nekonečného Daru v nás probouzí touhu připojit se k Mistrovi na jeho cestě k plnému odevzdání se Otcí, ale také na jeho posláni k lidem. *Jako Otec poslal mě, tak já posílám vás*

Čtení z Písma:

Matouš 10; Marek 16:15; Jan 20:19-23; 1. Kor 9,16n; Jan 3,16; Jan 14:8-11

K zamyšlení

- Jaké místo v našem duchovním životě zaujímá tajemství Nejsvětější Trojice?
- Co si představuji pod slovem církev?
- Vnímám sám sebe jako součást církve, poslané do světa?

“Apoštolský” úkol

Apoštolát vyžaduje, abychom “vyšli ze sebe”, úplně nestačí o něm jen diskutovat. Na každý měsíc proto nabídneme malý úkol, který by nás mohl trochu posunout v apoštolském poslání.

Úkol na tento měsíc je prostý: Při pozdravení pokoje během mše svaté opravdu obraťme pozornost k tomu, s kým si podáváme ruku. Nejde přece jenom o pozdrav, jde o modlitbu, ve které druhému vyprošujeme Boží pokoj. Dívejme se mu proto po celou dobu do očí (i kdyby nám to on neopětoval), soustředme se na jeho tvář a skutečně v tu chvíli poprosme Otce v duchu o to, aby mu žehnal, provázel ho životem a dovedl k Sobě.

Četba:

- ✚ Evangelii gaudium - Úvod I.
- ✚ Ad gentes - kapitola 2.
- ✚ Amen 1/2002, Žít životem Trojice

Světec:

bl. Jindřich Suso

Doporučená literatura:

- ✓ Fabrice Hadjadj: Jak dnes mluvit o Bohu (vychutnejme si tuto knihu v průběhu celého roku)

2) Říjen 2019

Poslání řádu

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z listopadu 2016, dubna 2017 a února 2019

Nedlouho po svém založení se dominikánský řád musel vypořádat s těžkou kritikou především z řad diecézního kněžstva. Kritika směřovala k samému jádru života Dominikových následovníků: jsou mniši, a úkolem mnichů vždy byla a je kontemplace Božích tajemství. Jaktože tito "takymniši" běhají po ulicích a kážou? Jestliže se věnují kázání, zanedbávají kontemplaci a jejich duchovní život nutně nestojí za nic.

Odpověď, se kterou přišel Tomáš Akvinský, se stala jedním ze základních stavebních kamenů řádové tradice. Přečtěme si jí v podobě, v jaké se zachovala z Tomášových disputací:

Někteří pociťují ve svobodě pro kontemplaci Boha takovou radost, že se od ní nechtějí odpoutat, ani aby se dali do služby Bohu pro spásu bližních. Jiní ale dosahují tak vysoké lásky, že se vzdávají i Božského nazírání, ačkoli v něm prožívají nejvyšší radost, aby sloužili Bohu v starosti o spásu bližního.

Pro Tomáše je samozřejmě setkání s Nevýslovným v kontemplaci tím nejlepším, co může člověk v životě dělat. Jenomže nahlédnout za oponu tajemství Trojjediného Boha v sobě obsahuje nejen v citátu zmíněnou radost. Stojíme (klečíme? padáme na tvář?) v údivu před Boží nezměrností, ponoření do dynamiky lásky Božských Osob. Stavíme se po bok Syna, který dává svůj život Otci a Otcem se nechává poslat, aby tentýž život sdílel s dalšími osobami, stvořenými se schopností milovat. Poslání Syna a jeho církve se stává naším vlastním posláním. Zakoušené společenství božských Osob a lidských osob si žádá, aby zahrnulo i všechny další osoby, které protnou naši životní cestu. I když třeba teď neřeknou Bohu otevřeně své ano, nebo dokonce řeknou ne. Protože i tak jsou zahrnuti v naši (a především Boží) mysl do společenství těch, na které Bůh rozlévá svoji lásku, a zve je k tomu, aby se na vzájemném darování podíleli.

V loňském roce jsme při rozjímání tématu pravdy narazili na starý bonmot, že sv. Dominik založil svůj řád v hospodě. Ano, Dominikovu hluboce kontemplativní duši pohnula k životnímu dílu zkušenost s hostinským, který se od Boha kvůli fatálním omylům vzdaloval. I pro tohoto bludaře přišel Ježíš na svět a obětoval svůj život. Proto Dominik neváhal obětovat právě tomuto bludaři své síly, svůj čas a pozornost, a dělit se s ním o svoji zkušenost s Trojjediným.

Bl. Jordán Saský vyjádřil Dominikův postoj v nádherné modlitbě: *„Roznícen horlivostí pro Boha a nadpřirozeným nadšením, poněvadž tě k tomu pobádala tvoje bezmezná láska a mocný žár ducha, zasvětil jsi se cele slibem trvalé chudoby apoštolskému řádu a hlásání evangelia.“*

Abychom se oklikou opět vrátili ke sv. Tomášovi, poslechněme si stejnou myšlenku jako na začátku v podobě, v jaké ji vtělil do Teologické sumy:

Jako je více osvětlovat (illuminare) než pouze svítit, tak je více předávat jiným nazírané než pouze nazírat.
Contemplata aliis tradere.

Stanovy I.5-7

Směrnice I.1,18-21

Čtení z Písma:

Ž 63; Lk 10:1-6

K zamyšlení

- Necítíme oddělení naší modlitby od zbytku našeho života?
- Jakým způsobem se projevuje v naší modlitbě apoštolský rozměr našeho povolání?
- Vede nás někdy setkání s jiným člověkem ke střelě modlitbě, vyprošující mu pokoj, požehnání?

“Apoštolský” úkol

Úkol z minulého měsíce trvá. Vlastně setrvává až do konce života.

Přidáváme k němu nový úkol, trochu podobný. Vyberme v našem okolí jednoho člověka, kterého často potkáváme, případně jinak pravidelně ovlivňuje náš život, a ne zcela si s ním zcela nerozumíme. Snažme se

o podobnou modlitbu, jako v minulém úkolu, při (nebo po) každém setkání s ním nebo s výsledky (důsledky) jeho jednání.

Četba

- ST II-II q. 188 a. 6 co.
- Amen 7-8/98 Hlásejte evangelium všemu tvorstvu

Světec

Sv. otec Dominik, sv. Vincenc Liem

Doporučená literatura

- ✓ Gerald Frchet: Životy bratří
- ✓ Thomas Phillipe: Rozdávat z plnosti kontemplace
- ✓ Paul Muray: Nové víno dominikánské spirituality

3) Listopad 2019

O kom a s kým?

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z prosince 2016 - Čtení a rozjímání písma a února 2019 Osvojování si a předávání pravdy.

“Svatý Dominik měl velikou touhu po spáse duší a všemožně o ni usiloval. Hlásání slova mu tak leželo na srdci, že své bratry vybízel, aby hlásali slovo Boží ve dne v noci, v kostelích v domech, na poli, na cestě a všude, a mluvili stále jen o Bohu.”

Tento text z Dominikova kanonizačního procesu nám zdánlivě nabízí jednoduchý návod na dominikánský život. Je to ale opravdu tak snadné? Už v minulém tématu jsme narazili na skutečnost, že naše “mluvení o Bohu” je opravdu dominikánské (a opravdu křesťanské) jen tehdy, pokud vyvěrá z živé zkušenosti s Tím, o kterém chceme hovořit. O Bohu můžeme mluvit jen tehdy, pokud mluvíme s Bohem, jak to bratři o svatém Dominiku dosvědčovali.

Abychom si uvědomili, co znamená hovořit o Bohu nebo s Bohem, se ale musíme zastavit u několika myšlenek. Kdo je Bůh, o kterém hovoříme? Všiměme si, jak často, pokud mluvíme s někým o Bohu, zjistíme, že vlastně každý mluvíme o někom jiném. A nemusí to nutně platit jen v rozhovoru s “nevěřícím”. Zkrátka je snadné si Boha vměstnat do škatulky, zařadit si ho na správné místo. To by ale nemělo být možné. Kolikrát už v tomhle textu zaznělo slovo Bůh? A pokaždé, když jsme ho napsali, nebo vyslovili, by nás mělo zamrazit. Před Bohem musíme stát s otevřenými ústy. Starozákonní lid si to připomínal tím, že Boží jméno, JHVH, nevyslovoval. Možná je snadnější porušit druhé přikázání, brát jméno Boží nadarmo, než si myslíme. Možná ho překročíme pokaždé, kdy si Boha vezmeme do úst, aniž bychom v něm cítili závrať, kterou přítomnost Stvořitele v nás i kolem nás působí. Hovoříme s Někým a o Někom, pro kterého máme (dojdeme-li do cíle) vyhrazenou celou věčnost v úžasu, zírání, a stále nepronikneme Jeho nekonečnou hloubkou.

Často slyšíme povzdech, že ti “tam venku”, “nevěřící”, od nás nechtějí nic slyšet. Co se Boha a křesťanství týče, mají jasno. Jsou s tím dokonale vyrovnaní, všechno zají, a “děkuji, o tomhle už opravdu nepotřebuji nic slyšet.”

Napadlo nás někdy, nakolik je tenhle stav způsobený přístupem nás samotných? Nakolik jsme to způsobili tím, že sami jsme s Bohem dokonale vyrovnaní, přesně víme, co je zač, co máme dělat, všechno známe. Nakolik je náš křesťanský život samozřejmý, jasně nalinkovaný. Bez překvapení, úžasu, bázně Boží, způsobené intimní blízkostí toho, který přesahuje všechny naše představy, slova, gesta... Náš bezproblémový (mnohdy skutečně i bez velkých vin) život na základě zbožných zvyků nemůže být opravdovým svědectvím o Bohu. Jednoduše proto, že Bůh není samozřejmý, bezproblémový, nalinkovaný.

Podívejme se na chvíli na jednu z nejzajímavějších postav Starého zákona - Joba. Vzpomeňme na chvíli, kdy Bůh zasáhne do debaty Joba s jeho přáteli. “(Hospodin) řekl Elífazovi Témanskému: Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste ke mě nemluvili pravdivě jako můj služebník Job.” (Job 42,7). Jak to? Všechno, co Jobovi přátelé řekli, najdeme v Písmu na mnoha místech. Ale to není podstatné. Jobovi přátelé se neptali Boha, co zamýšlí, co o sobě prozrazuje v Jobově příběhu. Znali snadné, jednoduché a samozřejmě zbožné odpovědi. Pravdivě ale Bohu odpovídal Job. On byl vůči Němu pravdivý. Nechtěl mít pravdu, chtěl, aby se Pravda zmocnila jeho.

Stanovy

Směrnice I. 16, 17, 22

Čtení z Písma:

Job 42 (ale lépe celá kniha)

Ex 33,18-23; 1Kr 11;

Mt 17, 1–6; Mk 9, 1–8; Lk 9, 28–36

K zamyšlení

- Jakou roli hraje v našem životě s Bohem zvyk?
- Pečuji o svůj vztah s Bohem, snažím se jej prohlubovat životem v jeho přítomnosti?

“Apoštolský” úkol

Zázrak stvoření, ve kterém se zrcadlí Stvořitel, potkáváme na každém kroku. Vyberme místo ve svém okolí, kam pravidelně chodíme, (ať cestou na autobus, do práce, na nákup, se psem, ...). Ulici, školu, nebo cokoli dalšího, ale s lidmi. Kdykoli tudy nebo okolo jdeme, hledejme konkrétní projevy Boží přítomnosti, i nepatrné nebo nečekané a děkujme Mu za ně.

Četba

- ✚ Amen 2/2000 Poselství knihy Job
- ✚ Amen 1/1999 Mluvit o Bohu není tak snadné (a vlastně celé číslo)

Světec

Sv. Petr Veronský

Doporučená literatura

- ✓ Tři filosofie života - Peter Kreeft, Krystal OP 2016

4) Prosinec 2019

Apoštolát jako setkání a společná cesta

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata ze září 2016 a listopadu 2017

V minulém tématu jsme obrátili pozornost k Tomu, ke kterému směřujeme a ke komu chceme dovést i ty, které potkáváme. V dnešním zastavení obrátíme pozornost k našim souputníkům na cestě životem.

Následující text je téměř doslova vzat z příručky pro účastníky letních dominikánských misí. Vzniknul pro potřeby rozhovorů o víře při pouliční nebo bytové misii. Všechno, co obsahuje, ale platí pro každé setkání s druhým člověkem.

Jako se v lásce k lidem stal Ježíš Kristus podobný nám v naší slabosti, tak i my máme odpovědět láskou, která nás (Boží milostí) proměňuje v podobu Krista. Tak jako Kristovým postojem k nám je spoluúčast, spoluutrpení (compassio) s námi, tak i my se máme vydat na cestu spoluúčasti se světem, s lidstvem, s každým konkrétním člověkem v jeho volání po vykoupení. I naše misie (poslání) nabývá podoby Kristova poslání na svět. K bližnímu přicházíme z „Boží strany“, na místě Ježíše Krista.

Pak naše misie nutně nabývá tento charakter:

Jsme poslání v síle Ducha svatého. Nemusíme spoléhat na vlastní síly. Nikdy to nebudeme my, kdo druhého obrátí. Není třeba měřit výsledky. Zaséváme, sklízet bude Bůh. Semeno Slova může klíčit i roky nebo desetiletí.

Jsme poslání s poslušností Otcí. Nechme se vést Božím Duchem, spoléhejme na jeho pomoc.

Jsme poslání s Otcovou Láskou. Bůh každého z nás přijímá a miluje takové, jací jsme, bere nás nesmírně vážně. Nemůžeme v jeho jménu přicházet k druhým, pokud nebudeme mít stejný postoj k nim, jaký má On k nám oběma.

Jsme poslání s respektem k partnerovi. Bůh nás zve k vztahu jako partnery. I my musíme k druhým přistupovat s respektem k jejich situaci, rozpoložení, osudům, přirozeným dispozicím.

Jsme poslání s respektem k partnerově svobodě. Proto se musíme vyhnout jakékoli manipulaci. Nejde jen o to, že člověk může (třeba po čase) manipulaci odhalit, důvod je mnohem hlubší. Manipulace vůbec nemůže vést k cíli, který je Bohem chtěn, totiž ke svobodnému odevzdání se Jemu.

Jsme poslání v Pravdě. Nelze použít špatný prostředek k dobrému cíli. Bůh ho může použít jako podnět k většímu dobru, ale s tím nesmíme počítat! Ani lež použitá při rozhovoru s bližním nevede k cíli. Bůh je Pravda, neobelhává – je to porušení lásky k bližnímu.

Při svém poslání jsme ponořeni do Trojice. Tedy si jsme vědomi toho, že obsahem svědectví je Boží velikost, ne církve. Nemusí se za každou cenu „držet oltáře“, a honem hned každého tahat do kostela. Cílem není hned žádat po člověku, aby konkrétním způsobem odpověděl na Boží volání, a tiše spoléhat na to, že se nějak dovtípí, kdo a jak ho vlastně volá. Jsme nejprve svědky Božích činů, pak můžeme být průvodci na cestě k Bohu. S tím souvisí to, že svědčíme o Boží svatosti, ne o lidské – nemusíme hájit „že to všechno děláme dobře.“ Zároveň to znamená, že zůstáváme v úzkém kontaktu s Otcem v Duchu svatém, tedy v postoji modlitby.

Jsme poslání s věrností a láskou k Božímu dílu - církvi. Neznamená to nutně nekritičnost, ale přijetí. (Nehleď na to, že špinavé prádlo se prostě pere doma.) Přijetí církve znamená přijetí ve všech údech, od papeže přes biskupy až k místnímu faráři, bratřím a sestrám včetně těch „obtížných“. Nebudeme dobrými svědky, pokud nezahrneme do naší lásky ty vevnitř stejně jako ty vně.

Jak už bylo řečeno, Ježíš Kristus se sklonil, snížil k člověku, ke každému člověku až do nejzazších hlubin jeho existence. Ježíš přijímá jeho tvář. Proto v partnerově tváři musíme vidět tvář Ježíšovu.

Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. (Mt 25, 40b)

Vše, co jsme teď četli, vyplývá z toho, o čem jsme přemýšleli v minulých tématech. Ale měli bychom si připomenout ještě jednu důležitou věc. Pokud provázíme někoho na cestě k Bohu, nezapomínejme na to, že jsme také poutníci. Nejsme, učitelé, ale učedníci. Možná měl tohle Ježíš na mysli, když zakazoval učedníkům říkat někomu mistře nebo učiteli. Objevovat cestu k Otcí pomůžeme jedině tehdy, když sami nepřestaneme hledat a nevyjdeme z úžasu před velikostí Toho, ke kterému směřujeme a který je jediným učitelem.

To všechno si můžeme připomenout při pohledu na náš řádový znak. Obsahuje heslo *Laudare, benedicere, praedicare* - *Chválit, žehnat, kázat*. Nemůžeme “kázat”, tedy provázet druhé na cestě k Bohu, pokud nejprve

nebudeme v úzkém kontaktu s Ním, nebude ho “chválit”, a pokud se nebudeme na bližního dívat Jeho očima - “žehnat” mu.

Stanovy

Směrnice I. 10 a 11

Čtení z Písma:

Mt 10,7-14; Mt 25,20-42

“Apoštolský” úkol

Zůstaňme soustředěni na místo,, které jsme vybrali v rámci minulého apoštolského úkolu. V něm samozřejmě budeme pokračovat. V místě ale potkáváme konkrétní lidi, ať už jdou po ulici, čekají, tušíme je za oknem, kde se svítí... Prosme Pána těmito konkrétním lidem, i těm které osobně neznáme), žehnal, provázel je životem a dovedl k sobě.

Četba

 Amen 10/2000, Postavit svá slova na Skále

Světec

Sv. Martin de Porres

Doporučená literatura

✓ Thomas Philippe: Rozdávat z milosti kontemplace

5) Leden 2020

Jděte ve jménu Páně

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především téma z října 2017 ledna 2018

V podzimních tématech jsme obrátili pozornost především k důvodům a vnitřním předpokladům našeho apoštolátu. Hned v prvním tématu jsme se zamýšleli nad posláním církve, jež je pokračováním a dějinným rozvíjením poslání samého Krista, který byl poslán hlásat radostnou zvěst chudým. Víme, co je úkol církve. Jaké je ale moje konkrétní místo v církvi? Co je můj apoštolát? Dnes pootevřeme toto téma.

V posledních slovech před svým nanebevstoupením Ježíš poslal učedníky do světa těmito slovy: *budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.* Skutky 1,8 Máme se tedy nahnout nejprve do Jeruzaléma? To určitě ne, ale možná bychom mohli najít svůj Jeruzalém, Judsko, Samařsko...

Církev se zrodila v Jeruzalémě. Je to tedy místo, kde jsme doma. Tady začíná náš apoštolát, sem nás Pán poslal, abychom byli jeho svědky a převzali zodpovědnost za živou víru ve svých rodinách, i v naší duchovní rodině.

Judsko je země obývaná Božím lidem. Novým Božím lidem je církev. A církev je dalším "územím" do kterého nás Pán posílá. Církev je zahrnuta nekonečnými Božími dary, v jejím středu čerpáme sílu pro svůj život, i apoštolát. Ale je také, a ne méně, místem, ve kterém máme probouzet život s Bohem. Bylo by zlé, pokud by se pro nás stala církev jen duchovním servisem, je také úkolem, my jsme spoluzodpovědní za víru svých sester a bratří včetně služebníků církve.

Co je Samařsko? Je místem blízkým, sousedským, ale bez víry v pravého Boha. Lhostejní nám nemohou být lidé, které potkáváme, místa kde se pohybujeme. Sousedé, kolegové, zákazníci, idé se kterými sdílíme zájmy, koníčky, ... Patří sem naše obec, škola, sportovní klub. Naše Samařsko může nabývat tolika podob, kolik je konkrétních životů. Každý z nás ale určitě to své má. A žádná z těchto "zemí" není z našeho úkolu, být Kristovými svědky, vyňata.

Až na konec světa... Každý, koho potkáme, třeba jen jednou, náhodně. Spolucestující ve vlaku, turista, pokladní v supermarketu, "domorodec" na dovolené ... Ti všichni, opravdu až na konec světa, nám nesmí být lhostejní. I pro ně jsme při tom setkání svědky lásky Kristovy.

O tom, jakých podob může nabýt náš apoštolát, bude řeč v následujících tématech.

Stanovy

Stanovy II.8

Čtení z Písma:

Jan 20, 21; Sk 1

"Apoštolský" úkol

Po podzimu, věnovaném spíš vnitřním předpokladům našeho apoštolátu, obracíme svou pozornost k apoštolátu samotnému. Připomeňme si, jak jsme se postavili k výzvě v Partikulárních směrnicích, abychom účast na apoštolském poslání řádu projeвили formou neveřejného závazku:

Může se stát, že podceníme roli závazku a plánu jak ho uskutečňovat, možná je náš závazek příliš všeobecný a mlhavý či nepřesně formulovaný. V každodenním životě se navíc objevuje záplava drobných činností a rutinních úkonů, které nám berou čas a chuť na duchovní práci a které odvádějí naši pozornost od podstatného k okamžitým naléhavým maličkostem. To může vést k pasivitě, vlažnosti, k zanedbávání povinností.

Proto je vhodné hned na začátku si po řádném uvážení všech svých schopností a možností a po modlitbě k Duchu sv. stanovit splnitelný závazek, a to co nejkonkrétněji. Závazek i rozhodnutí jej naplňovat je vhodné si zapsat písemně a občas si ho připomínat. K realizaci závazku je dobré si připravit jednoduchý plán pravidelných akcí. Písemná podoba není nutná, ale pomáhá nám. (ČÓDLF, říjen 2017)

Četba

- ✚ Amen 1/2001, B. Mohleník OP: Svědectví

Světec

Bl. Gundisalv

Doporučená literatura

- ✓ Francouzská biskupská konference: Pozvat současnou společnost k životu z víry, Karmelitánské nakladatelství 2003

6) Únor 2020

Svědectví života!?

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata ze září 2017 a února 2019

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ Mt 5,16

Ježíšova slova nám připomínají, že apoštolát není výsadou jen dominikánských laiků, ale je úkolem každého křesťana v každé době, místě i životní situaci. (Ještě jednou se zamysleme nad rozesláním učedníků v minulém tématu.) Text z Matoušova evangelia ale navíc upozorňuje na to, že apoštolát začíná už v našich každodenních skutcích. Zkrátka Kristovými svědky máme být na prvním místě svým životem.

Svědectví života. Sousloví, se kterým jsme se už všichni setkali. Co to ale je? Jak „zařídít“, aby *naše světlo svítilo*, abychom byli *solí země*, jak Ježíš říká jen pár vět citovanými slovy? Možná bychom se nejdříve mohli zamyslet nad tím, co svědectví života není.

Není to jen žití „křesťanských hodnot“. Samozřejmě, naše životní rozhodnutí se má odvíjet od našeho poznání, kým je Ten, kterému jsme svůj život svěřili. Samozřejmě, že z toho, jaký je náš Stvořitel a Vykupitel, vychází i naše hodnoty, priority, rozhodování. Mýlili bychom se ale, pokud bychom si mysleli, že samotné jednání, „jak se sluší na křesťany“, bude pro naše okolí přitažlivé, nebo dokonce srozumitelné. Naše okolí často nesdílí stejné ideály a samo dobré jednání proto mnohé nijak neosloví.

Už vůbec svědectví života není hájení „křesťanských hodnot“, nebo dokonce „strážení morálky“. Na tenký led vstoupíme, když začneme klást naše přesvědčení o správném životě jako nárok na druhé. Pak skoro s jistotou místo zájmu narazíme na odpor. Nemůžeme očekávat, že někdo přijme naše „křesťanské hodnoty“ zvnějšku, bez toho, že by přijal nejprve Toho, který jim jediný může dát smysl. Začínat svědectví od způsobu života, morálky nebo povinností je jako začít stavět dům od střechy. Máme jedinou jistotu. Nepostavíme nic. (To ale vůbec neznamená, že máme rezignovat na úsilí o dobro ve světě, k tomu se ještě vrátíme v dalších tématech.)

Svědectví života proto není ani plnění „křesťanských povinností“. To, že pečlivě děláme vše, co nám ukládá církev, z nás zvláště v dnešní společnosti nijak nečiní svědky Kristovy. Platí zde totéž, co bylo řešeno před chvílí. Bez poznání jediného důvodu pro naše jednání, Ježíše, který nás k němu pozval, není naše jednání srozumitelné.

Co tedy potom může být svědectví života? Pojdme se nejprve podívat na to, jak ho popisuje církev na II. vatikánském koncilu:

„Z vlastního povolání laiků vyplývá úkol hledat Boží království tím, že se zabývají časnými věcmi a upravují je podle Boha. Žijí ve světě, to znamená ve všech světských povoláních a činnostech a v běžných podmínkách rodinného a společenského života, z nichž je jejich existence takřka utkána. Tam je volá Bůh k tomu, aby plnili sobě vlastní úkoly v duchu evangelia a jako kvas přispívali k posvěcení světa jaksi z nitra, a tak především příkladem svého života, vírou, nadějí a láskou hlásali Krista druhým lidem.“ ^{LG 31}

Všimněme si, že se tu nejdříve hovoří o úkolu hledat Boží království, a teprve poté o úkolu jako kvas přispívat k posvěcení světa. Tady najdeme odpověď na to, jak stále více proměňovat svůj život ve svědectví o Bohu. (A vlastně ji najdeme v podzimních tématech letošního roku.)

Na prvním místě hledat Boží království. Být stále těmi, kdo chtějí v neustávajícím úžasu víc a víc poznat Toho, který je nekonečně blízko a přitom ho nemůžeme zcela uchopit. Do Denní modlitby církve byla velmi moudře zařazena tato přímluva: *„Dej všem, kdo toužebně hledají pravdu, aby ji našli, a když ji najdou, aby ji ještě usilovněji hledali.“* Setrvání v úžasu před Boží hlubinou.

K tomu se přidává postoj vděčnosti za vykoupení, které jsme si nijak nezasloužili. A kajícnost, vědomí vlastní nedostatečnosti před Bohem. Tu napravují Boží, ne naše činy. A z toho všeho plynoucí vnitřní radost. Návodem (a zároveň trochu varováním) by nám mohla být slova jednoho z nejzarputilejších nepřátel křesťanství, Friedricha Nietzscheho: *„Věřil bych v toho vašeho Vykupitele, kdybyste vypadali víc vykoupení.“* A pak pohled na bližní Božíma očima. *Laudare, benedicere, praedicare.*

Takhle se můžeme postupně stávat Božími svědky. Není to snadný úkol, opravdu se jimi stáváme celý život.

A abychom tu obyčejnou křesťanskou morálku přece jen vzali na milost: nemůžeme ji jen tak hodit za hlavu. Myslíme-li naše dobrodružství s Bohem opravdově, budeme samozřejmě stavět i tu „střechu“ dobrého života. Navíc bez ní nepůjde poznat, že ten náš vztah s Všemohoucím bereme vážně. A podle toho, jak ho bereme vážně, nás budou mnozí posuzovat, dokonce často číhat na chyby. A tak je nutné o něj usilovat, nicméně s vědomím, že tomu nekonečnému nároku nikdy zcela nedostojíme a zbývá nám vděčnost Spasiteli a kajícnost. A vědomí, že nejsme lepší než ti, které na cestě k Bohu potkáváme.

V Písmu svatém máme k tomu všemu jeden nenápadný, stručný příklad. Praotce Henocha, o kterém se říká, že chodil s Bohem. Ne, že že viděl věci správně, byl lepší, choval se dobře. Chodil s Bohem. Chodíme taky s Bohem. A nezapomínejme, že chodíme-li s ním, bude to on, který nám ukáže konkrétní cestu. Nic z toho, o čem jsem dosud hovořili, nemá smysl, pokud v tom všem nebudeme hledat především Jeho vůli. O tom v dalším tématu.

Stanovy

I. 5, směrnice I. 7

Čtení z Písma:

Mt 5, Mk 2,13-17

K zamyšlení

- Z čeho teď nejvíce žiji? Co mi dává nejsilnější podněty pro život?
- Co bude za deset let, jestliže budu žít stejným způsobem?
- Kde je můj „styčný bod“ s Bohem? Z hlediska mé bytosti, mé nynější situace?
- Zeptá-li se mě někdo: Udělal jsi nějaké zkušenosti s Bohem? - Co mu odpovím?
- Jak prožívám Boha: spíše jako vzdáleného, nedostupného, nepochopitelného - nebo jako blízkého, důvěrně známého, jako toho, kdo poskytuje hřejivou skrytost?
- Co ve mně probouzí modlitba zbožného Žida: „Dobrý Otče, vezmi ode mne všechno, co stojí mezi mnou a tebou!“
- Jaký nadpis bych dal článku o vlastním křesťanském životě?

“Apoštolský” úkol

Ještě jednou zůstaneme u svého apoštolského závazku. Představme si, že ho spolu s námi plní Ježíš. Zkusme činnosti, které souvisí s naším apoštolským závazkem, dělat s tímhle vědomím.

Zkusme taky do našich dlouhodobých činností zahrnout zkušenost, kterou jsme udělali během plnění podzimních “apoštolských úkolů”. Skutečně to co děláme, děláme pro bližní, s láskou k nim?

Stále nemáme apoštolský závazek, jak po nás žádají směrnice? Neuspěchejme jeho výběr. Dělejme s vědomím Ježíšovy blízkosti naše obvyklé úkoly v církvi a prosme ho při tom, aby nás poslal na správné místo. Čas pro nalezení úkolu přijde.

Četba

- ✚ Amen 7-8/2000 Jak se stát svatým snadno a rychle

Světec

Sv. Ludvík Bertrand

Doporučená literatura

- ✚ Raniero Cantalamessa - Život pod vládou Kristovou

7) Březen 2020

Osobní povolání. Chodíme s Bohem

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z listopadu 2016 a října 2017

„Henoch ve věku šedesáti pěti let zplodil Metuzaléma. Henoch chodil s Bohem po narození Metuzaléma tři sta let a zplodil syny a dcery. Henoch byl živ celkem tři sta šedesát pět let. Henoch chodil s Bohem a najednou zde nebyl, protože ho Bůh vzal.“ GN 5,21-24

Další téma jsme začali textem z První knihy Mojžíšovy, kterým jsme skončili minule. Sv. Pavel v listu Židům říká, že Henoch se zalíbil Bohu. Ve světě vzdáleném od Boha se mu zalíbil proto, že s ním „chodil“. (Můžeme děkovat za krásu češtiny, ve které to slovo díky nádhernému dvousmyslu vynikne více, než ve většině jiných jazyků.) Chodíme-li s Bohem, jsme-li mu nablízku, učíme se slyšet jeho hlas (přečtěme si pozorně znovu text Petrera Kreefta z listopadového tématu o modlitbě). A snad to postupně bude On, kdo určí itinerář naší cesty.

Hovoříme o osobním povolání. Často se setkáváme s tím, že otázku osobního povolání máme tak nějak vyřešenou. Žijeme v laickém stavu a stali jsme se (nebo se k tomu chystáme) prostřednictvím slibu laiky sv. Dominika. Takové pojetí osobního povolání je ale naprosto nedostatečné. Neodpovídá Ježíšově výzvě „následuj mne!“ Skutečnou podstatu povolání osvětluje právě příběh praotce Henocha. Nešlo o volbu životního stavu nebo zařazení do konkrétního společenství. Henoch „chodil s Bohem tři sta let“. Povolání je „chození“, živý vztah s Bohem, ve kterém je to On, kdo nás provází na cestě životem. Povolání je neustálým voláním, ve kterém nás Milující zve, abychom se ho nikdy nepustili a nešli naslepo. Povolání je každodenním naplňováním našeho života tak, aby byl v Jeho očích nejkrásnější. Skutečným smyslem našeho života.

Vraťme se teď na chvíli k tématu minulého měsíce. Ve světle osobního povolání teprve dostává to, co jsme nazývali svědectvím života, plný smysl. Nebudeme svědčit svým životem, pokud nebudeme „chodit s Bohem“, pokud Jeho nenecháme, aby náš život vedl a naplňoval. Ne když budeme „sekat dobrotu“, ale když *uslyšíme jeho hlas* a půjdeme po Jeho boku, bude náš život ukazovat na Něj, bude svědectvím o Něm.

A nezapomínejme na to, že nás často povede ke konkrétním úkolům. Jít s Ním znamená „*jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus*“. AG 5 Svědectví života nelze oddělit od přijetí svého dílu zodpovědnosti za církve a za svět.

K osobnímu povolání ale samozřejmě patří i ty velké křížovky jako je volba životního stavu nebo sliby. Neumenšují nutnost neustálého hledání Boží vůle, ale dávají mu už jistý směr. Nad tím, co to znamená v našem případě laiků sv. Dominika, se budeme zamýšlet příště.

Čtení z Písma:

Lk 5,1-11;27-32

K zamyšlení

- Co by se fakticky v mém životě změnilo, kdyby nebylo Krista?
- Víra a modlitba začínou postrádat vnitřní pravdivost, když jsou příliš lehké, když nás láska k Bohu a bližnímu nic nestojí. Je tomu tak u mne?
- „Bůh čeká na to, aby pro Vás mohl učinit dobro!“ - Jsem schopen tomu věřit? Mám v to důvěru?
- Co TEĎ Bůh ode mne nejspíš čeká?

“Apoštolský” úkol

Měsíc jsme se snažili vykonávat svůj apoštolský závazek s vědomím Boží přítomnosti. Zkusme se spolu ve sdružení i sami zamyslet nad tím, jak nám to šlo. Nevede nás Ježíš k tomu, abychom své závazky někam posunuli?

Naším úkolem je teď předkládat Bohu tuto otázku a prosit, aby nás v našem povolání vedl.

Četba

- ✚ Amen 5/1999 - Dar rozlišování
- ✚ Amen 2/2002 - Rozlišování duchů

Světec

Humbert z Romans

Doporučená literatura

- ✓ Raniero Cantalamessa - Pozvání na horu Sinaj

8) Duben 2020

V Dominikánské rodině

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z března a května 2017 a z dubna 2018

Byli jsme dovedeni Duchem svatým k životu podle ducha a charismatu sv. Dominika a včlenění do Řádu zvláštním slibem, jak nám připomíná druhý článek našich stanov. Někteří jsme možná teprve na cestě rozlišování s pomocí Ducha svatého, zdali se tento způsob života má pro nás stát trvalým. Víme tedy, (všichni alespoň pro tuto chvíli), že se naše osobní povolání má realizovat v rámci Dominikánské rodiny.

Zkusme si s tímhle vědomím připomenout některé myšlenky z minulých témat. Jakou podobu má tedy naše povolání mít?

Nejprve: přišli jsme do naší duchovní rodiny provázeni Kristem, spolu s ním. Přicházíme tedy *stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování...*AG 5. Možná bychom si dokonce mohli troufnout říct, že jsme sem byli posláni především pro naše společenství, pro službu jemu. Být laikem svatého Dominika v žádném případě nemůže znamenat například to, že získáváme lepší servis pro svůj duchovní život než ostatní křesťané. Že třeba máme nárok na svého asistenta, který se o nás bude starat víc, než kolik by bylo v silách faráře apod. Nepřišli jsme brát.

Tak jako základní povolání být křesťanem, tak i povolání být dominikánským laikem je především úkol. Samozřejmě, pokud si opět připomeneme ústřední princip Božího života, vzájemné darování Osob, uvidíme, že naše duchovní rodina pro nás může být silným pramenem milosti. Ale jen tehdy, pokud pro nás bude místem, kde předáváme dary, které jsme dostali od Pána. Jen tehdy, když budeme chtít dávat, ne brát, dostaneme zpět v míře vrchovaté a natřesené (Lk 6,38). Pokud se někdy přistihneme při hudrání, že nám naše společenství nedává to, co bychom chtěli nebo očekávali, zkusme se nejdřív ptát, jestli našemu společenství dáváme to, co jsme pro něj od Boha dostali.

Co tedy máme dávat? Řád bratří kazatelů byl, jak připomínají jeho konstituce, založen především pro spásu duší. Naše služba tedy nakonec musí směřovat právě k tomuto poslání řádu. Máme tedy vyběhnout a kázat po náměstích? Možná...

Nezapomínejme, že naše duchovní rodina je společenstvím, složeným z velkého množství osob, z nichž každá má své dary a „chodí s Bohem“ jedinečným způsobem. Proto naše účast na poslání Řádu může nabýt právě tolika podob, kolik nás je. Nemůžeme tedy na tomto místě každému z nás dát návod. Je tu nekonečná rozmanitost. Naše úsilí může mít formu přímluv na všemožné úmysly spojené s činností Řádu stejně jako zmíněného kázání na ulicích.

Dvě věci ale při tom musíme mít neustále na mysli. Předně, že své místo hledáme vždy v rozhovoru s Bohem a že jeho vůle je tím nejdůležitějším kritériem. (I když On nám ji bude odhalovat i tak, že nám do cesty postaví konkrétní lidi, potřeby, prosby o pomoc, události...) A potom, že naše místo nemusí být trvalé. Neměli bychom snadno vyslovovat věty jako „Na tohle já nejsem.“ Pokud se zabydlíme ve svém stávajícím úkolu, a přestaneme hledat Boží vůli pro přítomný okamžik, snadno se může stát, že se se svým povoláním začneme míjet a pro svou duchovní rodinu se staneme spíš přítěží.

Stanovy

Stanovy II, 8. 9. Směrnice I, 3.

Čtení z Písma:

Iz 6, 1-8

K zamyšlení

- Co mě přivedlo do dominikánského řádu?
- Posunul jsem se od té doby, prohloubil jsem svoje motivace?
- Jak konkrétně žiji své dominikánské povolání? Je v něm prostor pro svobodu, kreativitu, spontánnost, hledání nových cest? Je takový prostor i v našem sdružení?
- Přispívám k tomu, aby naše sdružení bylo místem hledání osobního povolání?

“Apoštolský” úkol

Ve zbývajících měsících nebude navrhovat nové “apoštolské úkoly”. Jistě je má pro nás připraveny Hospodin. Neustávejme v plnění svých apoštolských předsevzetí a v hledání Jeho vůle.

Četba

- ✚ Amen 11/1998 Možná budeme muset balit kufry

Světcí

bl. Česlav a sv. Hyacint

Doporučená literatura

- ✓ Paul Murray, Nové víno dominikánské spirituality, Krystal OP, 2010
- ✓ Dominikánská spiritualita, Vienala, 2001

8) Květen 2020

Spravedlnost a mír

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z listopadu 2017, ledna 2018 a ledna 2019

Článek 6 stanov LSSD říká, že se dominikánští laici „snaží zvláště poukazovat na pravé milosrdenství proti veškeré úzkosti, hájí svobodu a podporují spravedlnost a mír.“ Ve stejném duchu se přidávají i naše národní směrnice: „*At' se všemi svými silami snaží přispět ke spravedlnosti a míru v celém stvoření.*“ (Směrnice 1.7)

Téma spravedlnosti a míru rezonuje v současné době v dominikánském laikátu po celém světě velice silně. Pro mnohá místní společenství se stává hlavním, mnohdy dokonce jediným obsahem apoštolátu. Proto ho nechceme vynechat ani z našich úvah.

Je jisté, že chceme-li sloužit Tomu, který je Spravedlností a Dárcem pokoje, nemůžeme zavírat oči před zlem ve světě. Ti, kdo nacházejí své poslání v „nápravě přirozeného řádu“ se právem odvolávají na svatého Dominika a jeho působení mezi katary v době vleklé náboženské války. Nemůžeme zapomínat ani na setrvalé úsilí o mír nebo třeba charitativní práci, které provázejí celé dějiny církve. Snažit se o dobro i v časných věcech, neignorovat nedostatek, nespravedlnost nebo bolest, je samozřejmě velkým svědectvím o Boží lásce.

Naše angažmá může i v této oblasti nabývat tolika podob, kolik nás je. Od ochrany nenarozeného života, přes bránění lži ve veřejném prostoru až zkrátka kamkoli, kde je třeba „*poukazovat na pravé milosrdenství proti veškeré úzkosti, hájit svobodu a podporovat spravedlnost a mír.*“

Ani tady nemůžeme poskytnout konkrétní návody. I tady ale můžeme připomenout několik důležitých rozlišení.

At' své úsilí zaměříme kterýmkoli směrem, mějme na paměti, že vybudovat Boží království na zemi nejde. Boj se zlem se vede vždy více v srdcích jednotlivých lidí, než ve společenských strukturách. Snaha odstranit zlo vnější změnou nás může nebezpečně přiblížit pokušením, podobným těm, kterými ďábel sváděl na poušti Pána. Vyrobít si chléb místo postu nebo získat vládu nad světem, má společné právě tohle - že převádí boj dobra se zlem z lidského nitra jen vně nás samotných. Omezit svůj „apoštolát“ *pouze* na nápravu poměrů znamená nakonec odpovědět ďáblu na tato pokušení ano.

„*Lépe je utíkat se k Hospodinu, než důvěřovat v mocné.*“ (Žalm 118, 8). Zvláště pokud napřeme své síly do společenských, politických nebo třeba i ekologických témat, můžeme až příliš snadno sklouznout k tomu, že budeme příliš spoléhat na konkrétní osoby. Všichni jsme jen „nádoby hliněné“. Nekritická podpora těm, kdo slibují nápravu věcí veřejných (v jakékoli oblasti a na kterékoli úrovni), může snadno sklouznout do přehlížení či krytí zla a často dokonce aktivní účasti na něm.

Ten, který je Dárcem pokoje a Spravedlností, je také Pravdou. Neuděláme své prostředí ani maličko lepší, pokud nebudeme pravdiví. Pokud se nepostavíme pravdivě sami k sobě (vzpomeňme na Joba) a pokud nebudeme mít úctu k pravdě. Hospodin nás poslal do doby překotných změn, kde se zprávy šíří rychlostí, jaká je pro naše předchůdce nepředstavitelná. O to větší je naše odpovědnost vůči pravdě. Lež nebo polopravda nikdy nemůže Pravdě sloužit. Naše slova snadno mohou být dokonalým antisvědectvím. Neověřené informace, „drby“, se šířily vždy. Dnes je ale mnohem snadnější rozeslat pomluvy emailem nebo sdílet na sociální síti. A „zaručených“ zpráv, rezonujících s našimi představami a postoji, pocházejících však z anonymních, bezejmenných zdrojů, k nám přichází velké množství. O to větší je naše odpovědnost a o to vážnější jsou naše případné hříchy.

Mějme na paměti, že plné pravdy, spravedlnosti a pokoje dosáhneme až na konci našeho putování. Proto je nezbytné, abychom se snažili vždy setrávat po Jeho boku, putovat s Ním. Pak budeme žít v plnosti a jako apoštolové.

Stanovy

Stanovy I, 6.

Čtení z Písma:

Ex 23

K zamyšlení

- Zajímáme se o současné působení naší provincie a řádu ve světě?
- Učíme se trpělivě naslouchat, být pozorní, otevření, vnímaví a soucitní vůči bližním?
- Nehledáme místo pravdy jen potvrzení vlastních názorů?
- Nešíříme “drby” a neověřené zprávy?

“Apoštolský” úkol

Úkol trvá a nepřestane.

Četba

- ✚ Amen 3/2002 - Člověk jako hospodář světa
- ✚ Amen 2/2000 - Byl jsem nemocný a navštívili jste mě

Světec

sv. Pius V.

Doporučená literatura

- ✓ Jan Pavel II., Centesimus Annus
- ✓ Benedikt XVI., Spe Salvi

10) Červen 2020

Na samém konci, tedy na začátku

Pro lepší porozumění doporučujeme připomínat si i v budoucnu všechna témata posledních čtyř let.

A je to konečně za námi. Celé roky jsme se pachtili s tématy *Čtyřleté obnovy dominikánské laické formace*, tedy ČODLFu. Teď už jsme konečně obnoveni a zformováni a můžeme si oddychnout. Čeká nás běžný provoz, ve kterém můžeme terciářovat tak, jak se to vždycky dělalo. I když nás asi nemine jeden těžký úkol. Budeme muset zatlačit na našeho řádového asistenta, aby se víc snažil, když už teď nedostáváme shora noty na každý měsíc. Nebo to tak není?

Naštěstí snad takovou karikaturu v žádném sdružení nepotkáme. Vždyť přece to uzavírané čtyřletí nespadlo odnikud “shora”, abychom ho potřebovali konečně setřást, ale vzešlo z první kapituly laiků. A tu netvoří nikdo jiný než reprezentanti našich sdružení.

V letním OPusculu roku 2016, ve kterém se objevil úvod a témata prvního roku obnovy, byly zmíněny i důležité cíle celého čtyřletí. Ty se netýkaly jen samotných témat, ale, nebo možná především, výhledu na trvalou formaci do budoucna. Snad jsme na to během doby nezapomněli. Pro jistotu si něco z úvodu k obnově připomeňme:

(Obnova) má spočívat v promyšlení témat přidružených k jednotlivým rokům čtyřletí. Jejím cílem není jen formace vlastní, promyslet a „promodlit“ si jednotlivá témata, ale též shromáždit podněty pro kapitulu příští. Plán formace totiž nemá být něco nadiktovaného shora, neboť tak se stává strohou, bezživotnou literou, ale musí vyrůstat odspodu, z našich sdružení, z jejich každodenního života, aby nás mohla obohacovat duchem apoštolátu v konkrétních podmínkách. OPusculum, srpen 2016

Nejsme tedy na konci, ale na začátku. Čtyřletí nás mělo povzbudit, abychom ve společném setkávání s Bohem (1. rok) vytvářeli společenství (2. rok), v němž vybaveni potřebnými znalostmi a kompetencemi (3. rok) budeme vydávat plody svého života s Bohem (4. rok). Ano, teprve teď jsme na začátku. Snad se nám během těch čtyř let povedlo uchopit příležitost a povzbudit v našich sdruženích život, který ponese konkrétní ovoce, ale který také bude inspirací pro trvalou obnovu, formaci a růst dominikánských laiků v celé provincii.

Nemůžeme se zastavit. Kdysi jeden moudrý kazatel dostal otázku, co je vlastně smyslem našeho pozemského života. Odpověděl, že život je “škola lásky”. Že to je především příležitost naučit se při setkání s druhými a s Dárcem samotným takovému způsobu lásky, abychom byli schopni dívat se věčně *celým svým srdcem, duší a silou* (srov. Dt 6, 4–9) do Jeho nekonečně milující Tváře. Závěrečná zkouška v téhle škole skládáme teprve při přechodu do nového života. Proto zkrátka ČODLF nikdy skončit nemůže.

Je načase prozradit vám kousek z tajného plánu, který, jak to u podobných plánů bývá, dokonale nevyšel. Jednotlivá témata vznikala zpravidla s dostatečným předstihem, aby je autoři vypilovali a aby stihli redakční uzávěrku OPuscula. Závěrečné téma ale mělo vzniknout na poslední chvíli v těch několika málo dnech mezi kapitulou a uzávěrkou červnového vydání. Mělo být nejen shrnutím čtyř let, ale hlavně chtělo reflektovat nové plány, cíle a úkoly, které bychom prostřednictvím svých kapitulářů formulovali.

Wuchanská breberka tenhle plán rozmetala. Kapitula proběhne až počátkem příštího roku. Jak se ale máme teď postavit k naší další formaci?

Můžeme hořekovat nad tím, že plánovaná debata o trvalé formaci je odložená a my po ukončení čtyřletého programu stojíme na vodě. Anebo můžeme zapomenout na stesky o Božím dopuštění a dívat se na situaci jako na skvělou šanci, kterou nám uprostřed všeho toho zmaru Nejvyšší nabídnul.

Máme možnost naplno se chopit opravdové zodpovědnosti za život našich sdružení. Podnětů nejen z ČODLFu, ale především z naší vlastní modlitby, společného života, studia a služby, máme víc než dost. Můžeme ve svém sdružení rozvíjet to, co funguje, můžeme objevovat nové světy, do kterých nás Hospodin povede, pokud se odvážíme “chodit” s Ním. Můžeme se o svoji zkušenost, poznání a nápady rozdělit s ostatními terciáři tak, že je nabídneme jako podněty pro (odloženou) kapitolu. Nebo taky mnoha dalšími nečekanými způsoby, které důvěrným životem s Bohem objevíme.

Můžeme zkrátka být nadšenými, aktivními studenty ve škole lásky (ale ne tupými šprty!). Naše sdružení může být v téhle škole dobrou třídou. Můžeme na své trvalé formaci (což je vlastně jen jiný výraz pro poctivou cestu do nebe) pracovat společně, provázet se navzájem, pomáhat si. Být tu jeden pro druhého, “vyučovat” se. (Jen to prosím nikdo neberme tak, že se budeme na sobě navzájem učit, jak milovat nepřátele.)

Pokud se k téhle šanci nepostavíme zády, a pokud jí nezapomeneme svěřit do Božích rukou, můžeme nejen spoluvytvářet “plán formace”, ale také jej skutečně proměňovat v “cestu života”.

Stanovy

Základní dokumenty Laických sdružení sv. Dominika vcelku

Čtení z Písma:

Starý zákon, Nový zákon

“Apoštolský” úkol

- Jděte ve jménu Páně.
- Minulé úkoly, o kterých bylo řečeno, že trvají, končí až na prahu nebe.
- Poděleme se o svůj dominikánský život také tak, že se se svým sdružením zúčastníme přípravy programu stálé formace před provinční kapitulou.

Světec

Můj křestní, biřmovací a řádový patron

K zamyšlení

- Co se mě v tématech čtyřletí nejvíce dotklo?
- Co mi v tématech chybělo?
- Co můžu udělat pro formaci svého společenství?
- Co je můj apoštolský úkol? Doma, ve sdružení, ve farnosti, kolem mě?
- Chci dostat sebe a lidi kolem sebe do matriky nebo do nebe?
- Co vidím jako důležité součásti formace a života Laických sdružení?

Pošlete náměty provinční radě.